

Trygghetsnarkomani

Trygghetsnarkomani föds alltid ur egoism och ett allmänt fegskiteri hos jättebebisar som vägrar att bli vuxna. Som zombies sitter de i sina sekter och berömmar sig själva och varandra för att de är så förträffliga i sin pseudoexistens. Halva Sverige sitter och sover med öppna ögon framför televisionen och tror att de mår alldeles utmärkt. Trygghetsnarkomani föds ur en otroligt utsatt otrygghet i barndomen och att försöka argumentera och ge goda råd till dessa personer är lönlöst. Det är kört. De invanda mönstren sitter inpräntade i själ och psyke. Det är verkligen narkomaner man har att göra med. De kanske trivs med sina förkrympta liv och sitt extrema trygghetsbehov? Jag skulle inte kunna leva ett sådant slags liv, jag skulle bli psyksjuk, jag skulle krypa på väggarna. Vad som även utmärker trygghetsnarkomanen är en självgodhet, godtycklighet och en oförmåga

att lyssna och ta in sådant som är nytt och främmande för honom och speciellt sådant som verkar hotande och otryggt, sådant som bryter mot det invanda och normala.

Trygghetsnarkomani är sprungen ur egoism och en oerhörd otrygghet. Kan man räkna trygghetsnarkomani som en sjukdom? Jag skulle säga det, och som inte bara drabbar

den sjuke. Det drabbar ett helt samhälle.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten